

ע"פ 31156/10/15 - לקטיבי חב' לפתוח בע"מ, משה לקטיבי נגד מדינת ישראל - רשות האוכלוסין וההגירה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 31156-10-15

ניתנה ביום 31 יולי 2016

בפני כב' השופטת רונית רוזנפלד

המבקשים

1. לקטיבי חב' לפתוח בע"מ

2. משה לקטיבי

-

המשיב

מדינת ישראל - רשות האוכלוסין וההגירה

בשם המבקשת - עו"ד גיא יפרח
בשם המשיב - עו"ד ענבר סהראי

החלטה

השופטת רונית רוזנפלד

1. המבקשת 1 (להלן: **החברה**) הורשעה בבית הדין האזורי בתל אביב, בעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר כדון, בניגוד לסעיף 2(א) לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991 (להלן: **החוק**). המבקש 2 (להלן: **המבקש**) הורשע כנושא משרה בחברה, בעבירה על הסעיפים 2(א) ו-5 לחוק (השופטת סיגל דוידוב-מוטולה; הע"ז 1463-08). בגזר הדין דחה בית הדין האזורי את בקשת המבקשים לבטל את הרשעתם והטיל על החברה קנס כספי בסך 15,000 ש"ח, שישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. על המבקש הטיל בית הדין קנס כספי בסך 3,750 ש"ח, שישולם ב-3 תשלומים רצופים ושווים, וזאת החל מיום 10.10.15. נוסף על כך, חייב בית הדין את המבקשים לחתום על התחייבות בסך 116,800 ש"ח להימנע מביצוע העבירה בה הורשעו, לתקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין.

ביום 18.10.15 הגישו המבקשים הגישו ערעור על גזר הדין, בו הם טוענים כנגד החלטת בית הדין האזורי לדחות את בקשתם לביטול ההרשעה. ביום 23.6.16 הגישו בקשתם לעיכוב ביצוע גזר הדין. הבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין היא הבקשה מושא החלטה זו.

2. בהחלטה מיום 24.7.16 התבקשו הצדדים להודיע עמדתם בשאלה בדבר הצורך לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה. זאת, לאור הנפסק בע"פ 1318/07 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (31.12.07) ובע"פ 9043/12 **דהן נ'**

מדינת ישראל (23.4.13). המבקשים הודיעו ביום 25.7.16 כי הם מותירים שאלה זו לשיקול דעת בית הדין. המשיבה לא הגיבה להחלטת בית הדין.

שקלתי את נסיבות המקרה, ולא מצאתי כי יש צורך בשמיעת טיעוני הצדדים על פה בבקשה. על כן ניתנת החלטה זו על יסוד טיעוני הצדדים בכתב.

3. בהתייחסו לבקשת המבקשים לבטל את ההרשעה ולהסתפק בענישה ללא הרשעה, הפנה בית הדין בגזר הדין להכרעת בית המשפט העליון בסוגיה העקרונית של ענישה ללא הרשעה ביחס לתאגיד, לפיה לא ניתן להטיל על תאגיד צו שירות לתועלת הציבור או צו מבחן (דנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ** (2.4.15)), כמו גם לתסקיר שירות המבחן בהתייחס למבקש "**ששורתו האחרונה היא 'אין אנו באים בהמלצה להטיל צו של' צ ואין בידינו המלצה על ביטול הרשעתו בדין**". כמו כן הדגיש בית הדין את הנחיות הפסיקה בדבר הפעלת הסמכות להורות על ביטול הרשעה. בית הדין קבע כי בנסיבותיו של מקרה זה לא מתקיימים התנאים המצטברים כפי שנקבעו בפסיקה המצדיקים את ביטול הרשעת המבקשים. בית הדין ציין כי שירות המבחן חיווה דעתו המפורשת כי שיקולי שיקום של הנאשם אינם מצדיקים את ביטול ההרשעה, וכי המבקשים לא הוכיחו כי תיגרם להם פגיעה מעצם הרשעתם, שהיא חמורה מהפגיעה הנגרמת לכל אדם או תאגיד המורשעים בעבירות דומות. בית הדין ציין עוד כי טענת המבקשים לפיה הרשעה תמנע מהם באופן מוחלט לגשת למכרזים ציבוריים נטענה באופן ספקולטיבי וכוללני, ולא הוכחה. המבקשים אף לא הוכיחו את היקף פעילותם במגזר הציבורי לעומת המגזר הפרטי.

4. בערעורם טענו המבקשים כי הותרת ההרשעה על כנה חרף הנזק הבלתי מידתי הטמון בה, "**עומדת אף בניגוד לפסיקותיהם של בתי הדין לעבודה**". לטענתם, העבירות בהן הורשעו הן במהותן עבירות מנהליות, שהסנקציה עליהן היא כספית. כמו כן טענו כי אם יורשעו, סיכוייהם לזכות במכרז ממשלתי שואפים לאפס, וזאת לאור דרך המלך הנהוגה במכרזים ציבוריים, שכרגיל, מי שהורשע אינו יכול להתמודד בהם.

5. ביום 23.6.16 הגישו המבקשים "**בקשה לעיכוב הליכים עד למתן החלטה בערעור**", בה טענו כי החלו הליכים נגדם בקשר לגביית הקנס שהושת עליהם. לטענתם, כי "**תשלום הקנסות מהווה ריצוי חלק מגזר הדין... אשר בגינו יחד עם כל רכיבי פסק הדין הגישו המבקשים את הערעור שבכותרת...**". המבקשים טענו כי עיכוב ההליכים בתשלום הקנסות אינו פוגע במשיבה, בעוד שתשלום הקנס לפני מיצוי מלוא ההליכים בערעור מהווה פגיעה בזכויותיהם כמערערים בזכות. לפיכך ביקשו כי בית דין זה יורה על עיכוב ביצוע תשלום הקנסות.

6. בתגובתה טענה המדינה כי הערעור שהגישו המבקשים אינו סב על גובה הקנס שהוטל עליהם. המבקשים מבססים את בקשתם לעיכוב הליכים על הטעם היחיד לפיו תשלום הקנסות על ידם הינו ריצוי חלק מגזר הדין, עליו הגישו ערעור. עם זאת, אין בטעם זה להצדיק עיכוב ביצוע גזר הדין. המדינה מוסיפה כי הלכה היא שאין לעכב תשלום קנס שנגזר על נאשם, ומכל מקום, לא יהיה קושי להיפרע ממנה ככל שהיא תחויב בהשבתו.

הכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי לכלל נסיבות המקרה, לגזר הדין כפי שהשית בית הדין האזורי על המבקשים ולטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. זאת מן הטעמים כמפורט להלן.

8. בעיקרו של דבר סב הערעור על החלטת בית הדין האזורי שלא לבטל את הרשעת המבקשים בהתאם לסמכותו לפי סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. כפועל יוצא מכך שלא בוטלה ההרשעה, הושת על המבקשים קנס כספי. בפרשת **בירנבוים** עמד בית המשפט העליון על השיקולים בבחינת בקשה לעיכוב ביצוע תשלום קנס שהוטל בהליך פלילי, באלה המילים:

"הלכה היא, כי אין לעכב ביצוע עונש בשל הגשת ערעור, לא כל שכן עת מדובר בקנס אשר תשלומו אינו יוצר מצב בלתי הפיך, ושניתן להשבה ככל שצולח הערעור (ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל, 12.7.2012, והאסמכתאות שם; להלן: עניין שורפי). מצב הדברים שבגדרו ישקול בית המשפט בחיוב לעכב תשלום קנס מתקיים כאשר בית המשפט שוכנע שאין בידיו של המבקש לשלם את הקנס שהושת עליו, ושאי התשלום יוביל בהכרח להשתת מאסר חלף הקנס (ע"פ 9147/01 בשן נ' מדינת ישראל, 27.12.2001). במסגרת זו יילקחו בחשבון מצבו הכלכלי של המבקש, גובה הקנס ויכולתו של המבקש לשלם את הקנס עוד בטרם יישמע הערעור (עניין שורפי פסקה 7). במקרים כאמור לעיל, משתנה נקודת האיזון ובמצב דברים שכזה, בייחוד עת מדובר בתקופת מאסר קצרה, כבמקרה דנא, ייטה בית המשפט לעכב את תשלום הקנס, כדי להבטיח שלערעור, ככל שיתקבל - תהיה נפקות (עניין שורפי, בפסקה 5, והאסמכתאות שם). כל זאת בכפוף לבחינת סיכויי הערעור" (ע"פ 29/13 בירנבוים נ' מדינת ישראל (13.1.13) בפסקה 7; כמו כן ראו והשוו: ע"פ (ארצי) 29785-07-13 א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ - מדינת ישראל (5.8.13)).

על כך יש להוסיף, כי ככלל, אין לעכב תשלום קנס שנגזר על נאשם מאחר ש"תשלום הקנס אינו עלול, דרך כלל, לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך, שכן גם אם ישולם ניתן יהיה להחזירו במידת הצורך" (ע"פ 10209/03 שפיר נ' מדינת ישראל (26.11.03), בפסקה 3 וההפניות שם). עוד נפסק, כי "כאשר אין בפי המבקש לעכב ביצוע עונשים כספיים טענה מבוססת המתייחסת לקושי כלכלי משמעותי, אין סיבה לעכב את ביצוע העונש" (ע"פ 9043/12 דהן נ' מדינת ישראל (23.4.13), בפסקה 4).

9. בבקשתם לא טוענים המבקשים דבר לגבי סיכויי ערעורם בשאלה בדבר ביטול הרשעתם, או לגבי מאזן הנוחות, ואף לא העלו כל טענה בדבר קושי כלכלי לעמוד בתשלום הקנסות או בדבר נזק בלתי הפיך שייגרם להם כתוצאה מתשלומם. כאמור, טענת המבקשים היא כי "**תשלום הקנסות מהווה ריצוי חלק מגזר הדין**" וכי תשלום הקנס לפני מיצוי מלוא ההליכים בערעור פוגע בזכויותיהם כמערערים בזכות. בטענה זו אין כל ממש. תשלום הקנס כשלעצמו אינו פוגע בזכויות המבקשים כמערערים בזכות, ואינו מצדיק עיכוב ביצוע גזר הדין. כפועל יוצא מכך, הגשת ערעור בזכות אינה מצדיקה כשלעצמה עיכוב ההליכים שנגקטו במטרה לגבות את הקנסות שהוטלו על המבקשים. בנסיבות אלה, ובשים לב לגובה הקנסות שהטיל בית הדין האזורי ולמספר התשלומים שנקבע, אין כל הצדקה להיעתר לבקשה.

10. סוף דבר

נוכח כלל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ו (31 יולי 2016) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.